

యావాగ హార హాకబేకేందూ యావాగ చేగే మంచపళ్లు సుత్తు హాకబేకేంయదు అవరిగే తిళదిరుత్తదే. వరందిరు నడుగుత్తారే. గాబరిగోళగాగుత్తారే. ఎల్లవన్న మరేయుత్తారే. మూలికటనవన్న ప్రదర్శిసుత్తారే.

మోదల రాత్రేయ కురితు నానేను హేళువుదిల్ల. ఒందు ఆత్మకేయల్లి ఎల్లా రక్షస్గణ్ణను ఎల్లరూ హేళువుదిల్ల. ఆత్మక్షాపరవాద కాదంబియాదరూ మోదల రాత్రే అభవా బీడొరూమాన ఏలేపగళన్న హేళువుదు సరియల్ల. నమ్మ మోదల రాత్రిననగే, శ్రీదేవిగే మత్తు కెంచియింద కద్దు నోడిద బెంధింగళిగి మాత్రువిరలి.

నన్న మాజి పైయిసియ కురితు చుచ్చి చుచ్చి కేళిదరూ సుమిత్ర బగ్గె ఒందు వాతా నాను హేళలిల్ల. ఆదరే దొడ్డ హిత్తలిన వేలాయుధన మగళు ఏకొళన్న భేటి మాడిద కథే హేళిదే. పూర్వివాగదే హోద కనిసినే ఆదు కోనేగొండ ఏపయ హేళిదాగ అవళిగే నేమ్మదియినిషు. పూవసంబంధమిల్లవేందు హేళి అవళన్న నంబిసలు సాధ్యిచ్ఛివేందు ననగే గొత్తిత్తు. ‘ఇష్టే తానే’ ఎందు అవశు సుమ్మనాగిరిభముదు.

కాలేజినల్లి అవళిగొంటు కాలేజు పుమారాసోలిగి సామిష్టువిత్తుండి. సుఖాసుమ్మనే మాతానాదుత్తు కూరువమ్మ హత్తిరపాగిద్దవను. ఒందే చింతనే. ఒందే జాతి, ఒందే రాజకేయ పక్షదొందిగే ఒలపు! ఆదరే ఒందు దిన అవను ఒమ్మ ముట్టలే ఎందు కంపిసుత్తు కేళిదాగ అవళిగే కోప ఒందుబిట్టు. ఆగలే అవశు అవసింద దూరవాడలు. నిజిరిభముదు. హుదుగ మదువేయ ఏపయ కేళి తిలిదు నిస్సే ఉడుగొరేయోందిగే ఒందిడ్డనంతే.

‘నేను అవన్న తోలిసల్లల్లవల్ల?’

‘గడిబిడియ దినవల్లపే? ఇన్నామ్మ కండాగ పరిజయిసుత్తేనే.’

‘ననగింతలూ స్ఫేలాగిద్దునా?’ ననగే కుతూహలచేసిత్తు. అవళచన్న అరితుకేండలు.

‘ఉం... సినిమా నటినటిద్ద’ నన్న ముఖమంకాగిద్దు కండు అవశు నక్కళు.

‘నాయకనంతయూ అల్ల, ఏలనో తరానూ అల్ల... ఒచ్చ ఏదూషక నటినటిద్దనానే’ అవశు గట్టియాగి నక్కళు.

శ్రీదేవియోందిగిన బదుకన్న నాను సవిదె. అంకలోన మనేయల్లో వాస. మూరు కోణేగళిరువ మహది, పూర్తియాగి నమగే బిట్టుచోట్టద్దరు. ఒందు ననగే, మత్తుందు అవళిగే. మూరనేయదు నమగ్గిరిగూ ఒందాగలు.

ఇన్నిరువ జేవనవేల్లా మధుచంద్రద కాలదలతిరచేందు నాచు భావిసేచు. శ్రీదేవిగే నాను సదాకాల అపళ జోతేగే ఇరబేంబాసే. బ్యాంకిన కేలస ముగిద కూడలే మనే తలుపబేచు. ఒచ్చ రాజకేయ కాయికటినిగి హాగే ఒందేడే ఇరలు సాధ్యవే?

రాజకేయ... మణ్ణాంకట్టే... అవశు

హేళుక్కింద్దులు.

‘నాను మట్టిదాగలినంద నోలుక్కింద్దేనే ఈ రాజకేయ. నమగదు బేడ కట్టే... హాలాద రాజకేయయి.’ నిధానవాగి రాజకేయదింద దూరవాగబేంబాసే ననగూ ఇత్తు. రాజకేయదింద ననగొందు కేలస దోరేయితు. అనురూపాలాద హండియులూ క్షిందలు. ఇన్న బేకారీలోదు హణ, కారు, బంగ్లే ఇత్తాది. అదన్న అంకలో అవరే సంపాదిసి ననగే కొడుత్తారే. ఇన్న తెప్పగే మశ్శన్న ఆటపాదిసుత్తు మనేయల్లిరబేచు. శ్రీదేవి హేళువుదూ సరియైనితి. చెక్కందినిందలే రాజకేయ చచేగాళన్న కేళి బేంద అవళిగే అరోజచకవాగి తోలిరబేచు. నిధానవాగి అమ్మనిగూ రాజకేయద రుజి తట్టుతోడితు. ఒచ్చరు నేపడ్చుదల్లి మత్తుబ్బరు వేదికేయ మేలే. డ్యెనిగో చేఱినల్లి కొడ రాజకేయ చచేగాళు ననసులో ఒలిదపు. అప్పన రాజకేయ నితియన్న రాబిసువుదే ఆమ్మ జోటా నాయకుగళిగే అప్పనింతలూ అమ్మన మేలియే గౌరవ తుసు హచ్చు. అప్ప అమ్మ రాజకేయక్కిలీద మనగళ్లిరువ ఎల్లా మశ్శల అమ్మిగిల్ల తీరేపియద్దు. ఆదరే సుమ్మ హోరగే హచ్చిగే హోగుశ్శిల్లవాద్దరింద రాజకేయవన్న అవకు ద్వేషింపుక్కింద్దులు. అప్ప అమ్మనేదే అవళిగే అదవ్వు తీరుయితు.

‘రాజకేయ నాయకుగా మశ్శల్లి బహుతేకరు అరాజకపాదిగళాగిరుత్తారే’ ఎందు శ్రీదేవి హేళుక్కింద్దులు.

‘కెళునవన్న పోళుకెళునవన్న ఖాదియల్లి ముచ్చి ఓడాపువపరన్న కండరే ననగే అప్పవేసుత్తుదే. ఆగేలూ నాను మేలిరువ రూపిగే హోగి బగిలు ముచ్చుతేనే. అవరిగల్లూ అమ్మ కాఫి మాడికొడువుదన్న యోచిదిగదరే ననగే ఎల్లిల్లుద కోప బయట్టదే. అవరు కుడిద కహానల్లినాను కాఫి కుడియోల్లు.’

ననగే శ్రీదేవియోందిగే నొరకే నూరప్పు ప్రామాణికయిందిరలు సాధ్యవాగల్లు. అంకలోగే ఒంద పత్రగళ్లులూ ఉత్తరింపబేట్టులుపే? ననగే జ్యేకార హాకలు కాదు నితిరువ యువ తుక్కిగళన్న త్యాపుపాసిబేడపే? అనేక దినగులు నాను తపివాగి మనే సేరుత్తిద్దే. బేంకో బేదవేం

ఎందు ఉరియువ చిమిణి దీపద హిందే కాయుక్కింద్ద హచేయహండియలు బదలోగేజేరేల పోల్పు బల్పున కేళగే హాసిగేయల్లి ఉరుళాది అవశు వ్యాపలగొండలు. కేలచ్చామ్మ డ్యెనిగో చేఱిన బచియే బామ్ హచ్చిద కషణయన్న తపుత్తారు అవశు నిద్దిసదె కనసు కండిద్దలు. దేవి ఈ విపయదల్లి ఓచ్చిరాయిన కాలదవళేందు నాను హేళదే. ఒచ్చ రాజకేయ నేతారం మగళాగి షీగే బదుకిదరే హేగే?

ఇచ్చరూ ఉపవాస మలిద రాత్రేగళు అనేకావాదపు. నేలద మేలే హాసి నిద్దిసదె అవశు బిశ్శదలు. కొనేగే మనసు ఉపవాసిదం ఒణగిద ఒందు రాత్రేయల్లి నాను అవళిగే మాతుహోపై. ‘నమగిన్న రాజకేయ బేడ కణమ్మ’.

హళ్ల రాజకేయద సాధ్యతేగళు ఈగ ఇల్లవాయితు. ఆదరే జీవనవల్లవే దొడ్డు? కేలసపే, హండియిద్దాళే. ఇన్న ఒందో ఎరదు మశ్శలు. లోనో తేగెదు ఒందు మనే కట్టసుచుముదు. క్వపెట్టు ఒందు కాదు తగోబముదు. సాకు. ఆదరే బదుకినల్లి నేమ్మదియింబుదు తాత్వాలికవాగిత్తు. ఒకప్పు దురంతగళు నాను అదర సమీప తలుపువుదన్న కాయుత్తా క్షేచ్చి నితిదేందు ననగే తిరీయలే ఇల్ల.

జయరామ కేవల బాలిత బింతకనేదు ననగే తిరీయితు. ప్రశ్నిదిద గ్రామగళ్లు ఎందేందు గలభే, జగళగళు ఇరువుదిల్లవేబ అవన ప్రమచన సుళ్లాయితు. అంం, స్థధాంబద్ది, సాథన వ్యామోకాగేల్ల మనషున నరనాదిగళల్లి ఇరువుదే అల్లవే? ఇవేల్లా సంఘఫద బీజగళల్లవే?

అధ్యాయ-9

రోపద బీజ బ్యింద్దు సుమ్మన్న భేటియాగలు నగరదింద ఆగాగ బరుత్తి సిల్ప బుబ్బాధారి క్షేత్ర గండము. బమతేక ఎల్లా బెరటుగళల్లియు బంగారద లంగురగళు. దినన్నత్తే డ్యే హచ్చిదంత తోరువ తలేగూలు మత్తు మీసే. దింతి నిమిత కారు. సుత్తులూ పవ్వుమా హచ్చిదుదర పరిమళ.

వృవహార మత్తు రాజకేయవన్న బేరీసి కలసి జనరన్న వతీకసువ తంత్రగారికే ప్రేద్ది ఎంబ ప్రేద్దికో ధాంసో కరగత. అదరలూ వితేపవాగి మధ్యవయస్స మహితేయరన్న బీళిసలు అతి సమఫర. సుమ్మన సౌందయిద్దలూ, యోవనదలూ, పక్షతేయలూ స్తోంసిద నంతరవే అవను అదరల్లి తోడిగిస్కొండిద్దు. ముందే అవరన్న శాసకియన్నగియు, సమాజకల్యాణ మంత్రియిందు చిత్రీకింది. అంకలోనితపే అరేజునాగిల్లిగి భావి రాజకేయ భావించేనాడు ప్రార్థించేనాడు.